



LONDON CALLING

Een oproep naar andere rebellen op het continent om het vuur aan de lont te leggen

Het vermogen van de mens om zich aan te passen aan de omstandigheden kent geen grenzen. Men kan de mens de vreselijkste omgeving van ellende, armoede en gevangenis opleggen; hem alle perspectief van een vol en hartstochtelijk leven, alle hoop ontnemen; hem zelfs aanmoedigen om de meest smerige daden te begaan in naam van het vaderland, de moraal, het handhaven van de orde – en hij zal geen kik geven. Hij zal naar zijn voeten staren en zich aanpassen aan de omstandigheden. Dit vermogen is de draad die de hele menselijke geschiedenis doorloopt, het is de draad van de berusting, van de aanvaarding van het onaanvaardbare, de uitvaging van zichzelf in naam van ‘het minste kwaad’.

Maar het loopt niet altijd zo, en het zal nooit altijd zo lopen. Daar in Engeland had het anders kunnen verlopen, daar in Londen in de wijk Tottenham waar Mark Duggan stierf onder de kogels van politieagenten die hem wilden aanhouden. Die dode had ook helemaal niets kunnen provoceren, misschien wat tranen doen vloeien, maar meer niet. Alleen, deze keer is het niet zo verlopen, de aanvaarding van een zoveelste politiemoord heeft plaats moeten ruimen voor een woede-

explosie die snel bijna alle grootsteden van Engeland aanstak. “Londen in vuur en vlam” kopten de kranten om de woede te beschrijven. “Londen in handen van relschoppers en plunderaars” zei men om de talloze aanvallen tegen winkels, supermarkten, luxerestaurants, winkelcentra, staatsgebouwen, politiecommissariaten, scholen te omschrijven en de duizenden mensen die zo’n furie ontketend hebben dat die op zekere manier een echo lijkt van wat er in november 2005 in Frankrijk of nog in december 2008 in Griekenland gebeurd is.

Deze revolte in Engeland is met zulk geweld ontploft dat we zouden kunnen zeggen dat ze al het geweld dat dagelijks geleefd wordt, in alle sociale verhoudingen, erin vervat zit. Het geweld van het werk, van het vergiftigde milieu, van de woeste concurrentie tussen alles en iedereen, van de ellende, de huur, de school, de staat... heeft vandaag in Engeland een echo gekregen in de straat, een echo van revolte die zich kant *tegen*, op een directe manier, zonder omwegen, zonder politieke dialoog, zonder mogelijke wapenstilstand of vrede. En als er krapuleuze dingen gebeurd zijn, zoals de media, de verdedigers van de orde, de “kritische steun” van links, de refor-

misten, de humanitaristen maar blijven herhalen, dan blijft het de vraag wat krapuleus is of waarom iets krapuleus is. De meningen daarover zullen verschillen. Maar het moet duidelijk gemaakt worden dat die daden niet te vergelijken zijn met de krapuleuze dingen die elke dag gebeuren, verantwoord en gestimuleerd door de macht (slachtingen, oorlogen, folter, uitbuiting,...) of door de sociale orde in haar geheel (huiselijk geweld, concurrentie tot aan de dood, drugs en antidepressiva om te vergeten,...). Ze zijn veel meer een verlengde, een schaduw van een maar al te kapotte wereld die de keuze om niet mee te willen draaien, bestraft met de banvloek van de zot of crimineel. In die zin kan men dus zeggen dat het geweld van een revolte bevrijdend werkt als ze zich richt tegen wat ons onderdrukt en gevangen houdt en zich net daarin van het geweld van de macht en de maatschappij onderscheidt, in de zin dat het de obstakels uit de weg ruimt voor de komst van een wereld op andere bases, terwijl het tweede ketent, onderwerpt en de bestaande orde beschermt.

London Calling, deze eerste grote revolte binnen Europa sinds de opstanden in de Arabische wereld. Ze is misschien

P.2 • KERMIS IN DE HEL
DE BRITSE STEDEN STAAN OP HUN KOP

P.4 • AAN BEIDE ZIJDEN VAN DE MUUR...
DE BAROMETER IN DE BELGISCHE GEVANGENISSEN LIJKT EEN
STORM OP KOMST AAN TE GEVEN

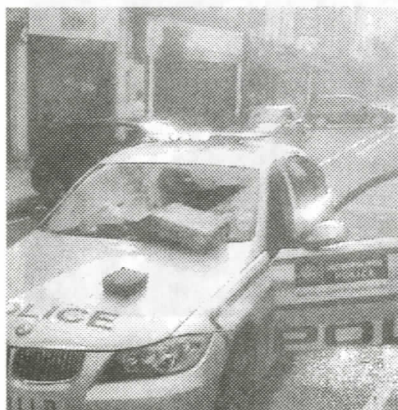
P.5 • OVER HET OPBLAZEN VAN DE DOODLOPENDE
STRAATJES...
PROBLEMEN GENOEG, WAARVOOR ER GEEN OPLOSSING
BESTAAT IN DEZE SAMENLEVING

P.8 • GRENZEN...

een voorteken dat de komende tijden zwanger zullen zijn van hevige conflicten, waar degenen die de huidige sociale orde willen behouden onverzoenbaar tegenover degenen komen te staan die haar willen omverwerpen – misschien zonder evenwel exact te weten wat ze er dan wel voor in de plaats willen. Maar de revolte vertrekt noodzakelijkerwijze vanuit het *negatieve*, vanuit de negatie van het bestaande, om de tijd en ruimte vrij te maken om andere sociale verhoudingen op te bouwen. Wij, anarchisten, willen zonder omwegen de vernietiging van de bestaande orde van uitbuiting, rijken en armen,

autoriteit die alle vrijheid verplettert behalve de vrijheid om te gehoorzamen aan bazen, de verstikkende verhoudingen onder mensen en we hebben nochtans geen exacte blauwdruk om die door te vervangen. Maar we hebben daarentegen wel een droom en een verlangen naar vrijheid dat ons aanspoort tot de strijd. In die strijd, in al die gevechten groot en klein, ontmoeten we andere rebellen die hun eigen weg zoeken en gaan; en daar smeden we medeplichtigheden en banden die op zich reeds de kiemen van een andere wereld in zich dragen.

London Calling, want deze revolte is niet alleen een voorteken, maar ook een oproep om de kwade hartstochten te ontketen. Om geen angst meer te hebben om de confrontatie aan te gaan met wat onze levens verwoest, om het masker af te rukken van de moralismes die de mensen veroordelen wanneer ze in opstand komen en hen loven wanneer ze bevelen of gehoorzamen, om onze ogen te laten verlichten door het vuur dat deze verrotte wereld moet verteren. *London Calling*, een oproep naar andere rebellen op het continent om het vuur aan de lont te leggen.



Kermis in de hel

De Britse steden staan op hun kop

Net zoals tijdens de rellen van 2005 in Parijs of andere straatconflicten (te) dicht bij huis, staan de (deze keer Britse) journalisten, specialisten, politiciers, would-be politiciers, politiewoordvoerders enzovoort klaar om deze gebeurtenissen als “puur vandalisme” of “georganiseerde criminaliteit” te bestempelen. Laten we het vooral niet hebben over een politieke daad. Een politieke verklaring van de kant van de relschoppers was er inderdaad niet te horen. In de krantenkolommen, tijdens de nieuwsuitzendingen op de radio of in de debatten op de televisie zien we enkel dezelfde professionele praatjesmakers terugkomen. En in de straten wanneer de journalist van dienst niet weggejaagd wordt, vallen er enkel snelle oneliners te rapen; “Gewoon terugnemen wat de belastingen me hebben afgenomen”, “Ik blijf dit doen tot ze me pakken”, “Het is gewoon leuk” ... Sommige zaken lijken voor de hand te liggen, maar schieten te kort om ‘de oorzaken’ te zijn. De reacties kunnen verschillen, de problemen blijven dezelfde; de politie, de huurprijzen, een ellendige job of geen geld. De economische crisis heeft ook niet geholpen, terwijl de banken miljardenleningen krijgen wordt er elders bespaard. Geen toegang tot onderwijs meer om een mooie toekomst voor te spiegelen. Geen sociale assistenten meer om de jongeren bezig te houden. Geen toekomst in deze maatschappij. En dan wordt iemand doodgeschoten door hardwerkende flikken en komt het besef dat het de volgende keer jij kan zijn. En dan staat de stad in brand.

Dit zijn momenten waar al die koopwaar die mensen nooit van hun leven zouden kunnen betalen, voor het grijpen lig-

gen. Dit zijn momenten in een land met meer bewakingscamera's dan inwoners waar opeens de flikken elke controle verliezen en moeten terugtrekken. Dit zijn momenten waar mensen kunnen vernielen wat hen tot vreemdelingen maakt in hun stad.

Dus worden de flikken aangevallen, koopwaren gestolen of vernield, en staan de goede burgers met hun mond vol tanden. Er zijn geen verklaringen, geen vertegenwoordigers. Er is geen poging tot overleg, tot compromis. Er is geen *politiek*. Er is een explosie van woede. “We moeten in opstand komen. De belastingen zijn te hoog, we hebben geen werk en er zijn te veel besparingen geweest. Voor de overheid zijn de jongeren eerst en vooral een probleem. Ze moeten niet verbaasd zijn dat het terug in hun gezicht komt.” Tijdens zo'n explosie gebeuren er misschien een aantal dingen die wij niet aanvaarden. Al hoeven we niet mee te stappen in de hysterie en veroordelingen van de media. Zij hebben er hun werk van gemaakt om feiten te verdraaien, sommige dingen te verzwijgen en andere juist uit te vergroten. Dit zijn momenten waarop de machtsbalans verstoord wordt en er veel mogelijk wordt. Het resultaat is niet altijd even mooi, maar dat hangt ook deels van onszelf af. Dit zijn momenten waaraan iedereen met een vernietigingsdrang voor deze Maatschappij zijn/haar eigen bijdrage kan doen. Het is in de interactie van deze daden dat het interessant wordt, los van morele veroordelingen, politieke analyses of sociologische verklaringen.

Londen brandt

Londen brandt. Donderdagnacht wordt een man, Mark Duggan, doodgeschoten door de politie. Zaterdagavond tijdens een protest in de populaire wijk Tottenham, breken er rellen uit. Enkele politiewagens worden aangevallen en in brand gestoken. De politieverstevigingen krijgen de situatie niet onder controle en winkels worden geplunderd en platgebrand. Barricades blokkeren het verkeer en de politie. Een supermarkt van Aldi en een tapijtenwinkel (en de appartementen erboven, er vallen geen gewonden) veroorzaken een hevige vlammenzee. Molotovcocktails en stenen worden naar de politie gegooid. Een wagen van de BBC wordt vernield. De volgende nacht verspreiden de rellen zich naar andere wijken in het noorden, oosten, en zuiden van Londen. Terwijl de politie zich concentreert op Tottenham, wordt er geplunderd en brandgesticht in het iets rijkere Enfield, en de achtergestelde buurten van Walthamstow, Waltham Forest, Ponders End, Croydon, Brixton, en Oxford Circus (touristisch centrum). In Hackney worden de flikken aangevallen met stenen. Terwijl de eerste nacht de plunderingen meer willekeurig en chaotisch leken, worden vanaf de tweede nacht vooral duurere kledingwinkels, elektronicawinkels en supermarkten gevisieerd.

De eerste minister Cameron moet zijn vakantie in Toscane (Italië) onderbreken en terugkeren naar Groot-Britannië. Ook alle politieagenten worden uit vakantie teruggeroepen en gepensioneerde agenten worden terug aan het werk gezet. Op een gegeven moment dreigt de premier met het leger. Zo'n 16.000 flikken moeten de rellen in Londen onder controle krijgen. Maar vanaf maandag wordt er ook in de steden Manchester, Birmingham, Bristol, Nottingham, Wolverhampton, West Bromwich en Liverpool gereld. In Manchester roept de politie de bevolking op om weg te blijven uit het stadscentrum. In Birmingham brandt een politiecommissariaat. Terwijl in Londen de confrontaties doorgaan en zich verspreiden naar de wijken Peckham, Lewisham, Camden, Clapham, Woolwich, en het rijkere Ealing. Twee wagens van de BBC en SkyNews worden aangevallen en vernield in Croydon. In Tottenham wordt een wagen van ITN aangevallen en het materiaal van een cameraman vernield. BBC en SkyNews zouden nu veiligheidsagenten inhuren om hun cameramensen te begeleiden. Dezelfde dag wordt er in de Londense wijk Croydon een man neergeschoten, hij overlijdt in het ziekenhuis (in de eerste berichten spreekt men van een politiemoord, daarna wordt het verhaal vager). In Ealing loopt een man verwondingen op tijdens het blussen van een afvalcontainer. Hij zou aangevallen zijn. De man had in het verleden regelmatig conflicten met jongeren uit de buurt, hij sterft enkele dagen later in het ziekenhuis.

Ondertussen leggen politiciers, politiecommissarissen en winkeliers (die zich voorstellen als de vertegenwoordigers van “de buurtbewoners”) de gewoontelijke verklaringen af en publiceren de media foto's van de rellen met de vraag om personen die herkend worden te verklikken.

Dinsdagnacht is de eerste nacht dat het relatief rustig blijft in Londen. In andere steden gaan de rellen nog door. In Manchester en Liverpool worden winkelen-

tra geplunderd (ondertussen “aggressive shopping” genoemd) en auto's in brand gestoken. In Nottingham worden twee politiekantoren in brand gestoken met molotovs en drie andere worden aangevallen met stenen. In Salford zijn er vooral confrontaties met de flikken en worden een BBC-wagen en de auto van een journalist in brand gestoken. Ook in Wolverhampton, Leicester, Reading, Oxford, West Bromwich, Gloucester en Milton Keynes zijn er straatconflicten. In Birmingham worden drie burgerwachten die hun bedrijven willen beschermen, doodgereden.

In totaal worden meer dan 2.000 mensen opgepakt. De gevangenen in Londen zitten overvol en andere gevangenen worden overgeplaatst. De rechtbanken werken permanent, dag en nacht. De politieke leiders kondigen zware straffen aan. De politie en private organisaties maken gebruik van de ‘sociale netwerken’ op internet en beelden van de media en bewakingscamera's (en ook van gsm's) om mensen te identificeren.

Pas een week later geeft de politie toe dat er met het wapen van Mark Duggan niet geschoten was. En dat de kogel die een politievoertuig geraakt had tijdens de arrestatie eigenlijk uit het pistool van een politieagent kwam.



De barometer in de Belgische gevangenissen lijkt een storm op komst aan te geven. Sinds jaren broeit de revolutie in de schoot van de penitentiare instellingen, elke gevangene met zijn eigen redenen en sinds jaren tekenen zich ook buiten de gevangenissen onherleidbare en harde weerstanden af tegen de gevangenis en het bestaan zelf van zulke abjecte plaats. Laten we even doorlopen wat er de laatste weken gebeurd is en het ritme bepaalt van een conflict dat toeneemt en, laten we hopen, binnenkort alle gevangenissen zal aansteken.

Aan beide zijden van de muur...



Over de recente ontsnappingen

Op enkele weken tijd vonden drie ontsnappingen met gijzelnamen van een cipier (7 ontsnapten) en een mislukte poging plaats. Schandaal, cipiersstakingen, veiligheidsalarm, en hier en daar, vreugdekreten in de straat.

Op een zekere manier snijdt elke ontsnapping de maatschappij in twee kanten. De ene gaat met alle kracht de ontsnapping veroorzaken, de ontsnapten voorstellen als barbaren die ieder die ze op hun weg tegenkomen aanvallen en verkrachten, zwaardere straffen en een betere beveiliging eisen, een publiek fiat geven voor een staande executie van de ontsnapten. De andere kant gaat in de ontsnapping een verlangen naar vrijheid herkennen dat hij, misschien evenwel op een andere manier, ook in zich voelt branden; zal begrijpen wat iemand ertoe brengt om over de muren te klauteren en de ontsnapping verbinden met zijn eigen weigering van de huidige stand van zaken. En daartussen, we zouden het haast vergeten, in de grijze zone die zich beroemt op haar democratie, degenen die de omstandigheden in de gevangenis misschien wel aanklagen maar alleen maar om de opsluiting efficiënter te maken (en zeker niet om de gevangenissen af te schaffen als een monsterlijkheid die werd uitgevonden door de macht), die "de wanhoop begrijpen" maar pleiten voor een meer efficiënte bestraffing, die, met andere woorden, de vrijheid nooit anders hebben kunnen beschouwen dan als een geheel van rechten en plichten, van wetten en contracten.

Elke ontsnapping is dus ook een uitdaging aan iedereen om na te denken over wat de gevangenis betekent en, zoals in ons geval en dat van andere rebellen, waarom en hoe we de gevangenis bekampen. Als vijanden van alle macht, zullen wij geen wapens gebruiken die geladen zijn met autoriteit, met wetshervormingen, onderhandelingen of dialoog; maar wel wapens gesmeed in de vrijheid, in de weigering om te bevelen én om te gehoorzamen. En dit aspect, deze kwaliteit van vrijheid laat ons toe om de dagelijkse gijzeling door de Staat van duizenden gevangenen in haar kerken te onderscheiden van een gijzeling van enkele momenten om een cipier te verplichten om de poorten van de hel te openen. De cipiers, die zich nu beklagen en in staking gaan om deze manier van ontsnappen aan te klagen (alsof ze niet *alle* manieren om te ontsnappen zouden aanklagen) zijn, in de gevangenis, inderdaad eenvoudige obstakels die overwonnen moeten worden, net zoals tralies, muren, prikkeldraad. Daar is niets ingewikkelds aan en de daden van folter, gratis en vernederend geweld, blijven tot op de dag van vandaag het trieste privilege van de cipiers, en

niet van degenen die proberen te ontsnappen of revolteren tegen de gevangenis.

Over de isolatiemodule in Brugge

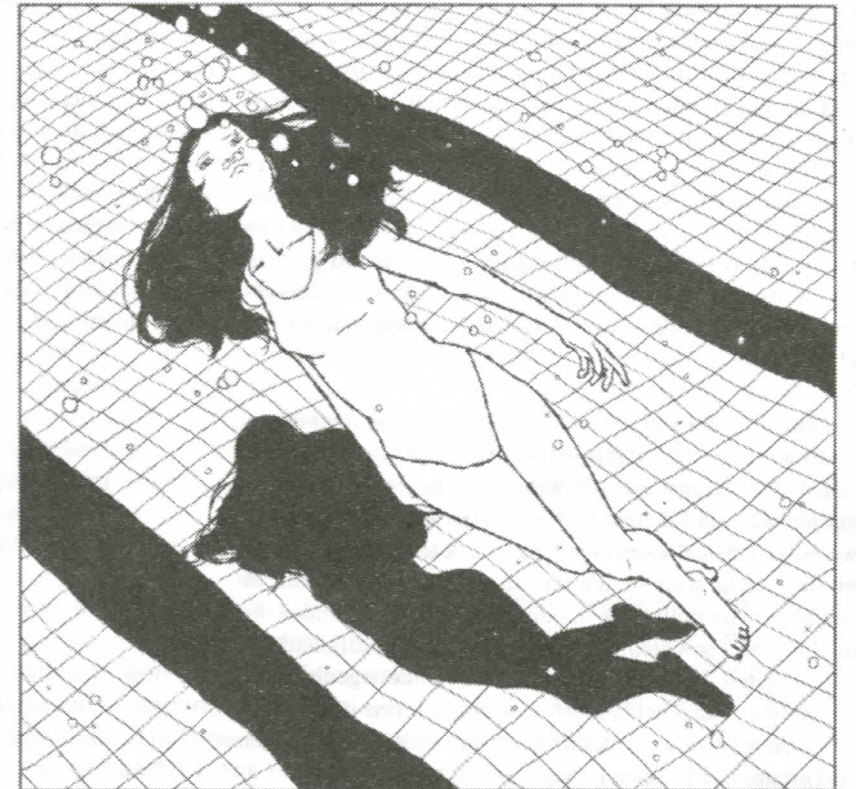
Het regime dat toegepast wordt op onze kameraden Nordin Benallal en Farid Bamouhammad, die allebei in de isolatiemodule van Brugge zitten, werd recentelijk goedgekeurd en dus gelegaliseerd door een Brusselse rechtbank. Advocaten hadden de folteringsomstandigheden in deze module aangeklaagd, een ware wraak van de staat tegen deze twee gevangenen die nooit opgehouden hebben de gevangenis en Justitie te bevechten en deze maatschappij van geld en macht te bekritisieren. Maar de rechtbank, die zoals altijd haar roeping van verdediger van de bestaande orde vervulde, vond het regime gegrond (de cellen waar alles uit beton bestaat worden permanent verlicht met grote lichten; wandeling in een kooi; handboeien om Farid vast te maken aan het hek van de cel of tijdens de weinige gelegenheden waarop hij uit z'n cel gehaald wordt...). Hans Meurisse, de kolonel zonder schaamte van de Belgische gevangenissen, deed er nog een schepje bovenop door te weigeren om met de advocaat van Nordin te discussiëren over het regime – een kleine smerige wraakneming omdat een procedure voor de rechtbank zijn heerschappij wel eens had kunnen bekritisieren. Nordin en Farid zitten momenteel in de strafcel van de module, als teken van weigering van het hele regime.

En in Sint-Gillis

Drie agressies tegen cipiers in de straat, op weg van of naar hun vuile werk, volstonden om een staking te veroorzaken in de gevangenis van Sint-Gillis. Onbekenden hadden de cipiers erkend (die blijkbaar vergeten waren om hun uniformen zorgvuldig te verbergen, zoals de cipiers die in de isolatiemodule van Brugge werken hun badge verbergen om hun naam van folteraar te verhullen) en hebben hen bedreigd, beledigd, geslagen, bestolen, kortom... eens flink aangepakt. Dit doet ons eraan denken hoe belangrijk het is om niet te vergeten het conflict dat in de gevangenissen broeit naar de straat te brengen, in een offensief perspectief tegen alles wat de gevangensmachine doet draaien en wat ze vertegenwoordigt. Nooit te vergeten dat *de onrechtvaardigheid een naam en een adres heeft*.

Over het opblazen van de doodlopende straatjes

...



Problemen genoeg, waarvoor er geen oplossing bestaat in deze samenleving. We leven in een doodlopend straatje. Wanneer we een huis vinden om in te wonen en een thuis te hebben, moeten we nog het geld vinden om de huur te betalen. Wanneer we erin slagen de grens over te steken op zoek naar een beter leven, eisen ze van ons de juiste papieren om te kunnen leven in dat nieuwe land. En zo wandelen we op straat, wandelen we in dit straatje zonder einde terwijl we onze eigen wil verliezen op zoek naar niets anders dan het overleven.

Problemen genoeg, waarvoor er geen oplossing bestaat in deze samenleving. Eigenlijk weten we het allemaal, en toch... Als we nog hoop hebben, dan gaat het vaak over het verlangen om misschien toch ooit op een dag eindelijk aanvaard te worden door deze maatschappij, geïntegreerd te zijn in haar structuren... Deze samenleving die ons verplettert, die ons onderdrukt, die op ons spuugt, we willen geïntegreerd worden in haar structuren... De noodzaak om te overleven zorgt ervoor dat we aanvaarden dat het leven hard is, en we denken dat we sterk zijn als we gebukt onder haar gewicht kunnen doorgaan tot in het oneindige. Slecht voelen we ons wanneer de maatschappij ons klappen geeft, en gelukkig zijn we wanneer ze ons omhelst. En zo gaan we door met het bewandelen van dit straatje zonder einde, want geef toe: hier is het toch nog altijd beter dan ginds, niet? We gaan door met het bewandelen van dit straatje, en we botsen tegen haar muren met ons hoofd, tot we het verliezen...

Het is tijd om dit straatje op te blazen, het is altijd tijd geweest om haar op te blazen. Deze straat die straat van de onderdrukking heet, straat van de overheersing, van het overleven, de ongelijkheid, autoriteit, straat van de staat, de politie, justitie, straat van de wreedheid, van de gevangenis, de uitwijzingen... Straat van de monotonie en de afstomping, van de verveling en de wanhoop. Van de onderwerping, gehoorzaamheid, berusting, concurrentie. Deze straat die in elke stad ter wereld terug te vinden is, omdat deze wereld vol bazen zich voedt op onze miserie, over, en altijd.

Als we als gevangenen dit straatje bewandelen, dan komt dat onder andere door de ideologie van de macht. Die ideologie die ons wijsmaakt dat een slaaf die vele kilo's op zijn rug kan dragen een goede slaaf is. De angst voor de represailles van de meester zorgt ervoor dat we ons niet revolteren. Net als de chantage en het isolement dat de bazen gebruiken om ons kalm te houden. Chantage en belofes, belofes over een regularisatie, belofes over een pensioen na jaren van hard werk, belofes over vakantie, over een mooie auto of een toekomst voor onze kinderen. En dus vergeten we de woede, bedekken we haar omdat we zijn begonnen geloven dat we ons beter niet opwinden, dat we simpelweg nog wat extra moeite moeten doen, nog een keer glimlachen en denken dat het zo hoort.

Soms bemerken we boodschappen op de muren van deze straatjes. Boodschappen met een duidelijke stem die zich verheft tegen deze wereld vol vernedering. *Vuur voor de gevangenissen! Saboteer de deportatiemachine!* of nog *Leve de revolutie, de ontsnappingen, de muiterijen! Solidariteit met de opstandelingen!* Temidden van dit grijze tafereel herinneren deze geschilderde boodschappen ons eraan om een mens te blijven in deze wereld vol tralies en beton. Zich revolteren...

De laatste maanden gaan er geruchten de ronde in de straatjes van ons leven. Geruchten over rellen, oproer en opstanden. Geruchten over de mogelijkheid om in opstand te komen tegen de macht, over de gebouwen van de verantwoordelijken voor onze miserie die vernield worden, over solidair zijn met elkaar in de strijd. En we beginnen te beseffen, langzaam aan, dat het sterkste wapen van de macht is dat ze onze verbeelding van ons gestolen heeft. Als dit alles nu mogelijk is, waarom daarvoor dan niet? Als dit alles ginds mogelijk is, waarom niet hier? De macht staat ons toe om enkel te dromen over goed geïntegreerd te zijn. Iemand die werkt (de job van zijn leven) en die zijn geld uitgeeft aan het koopwaar. Zogezegd het mooie leven...

Maar nu hebben we begrepen dat we niets moeten verwachten van de macht. Hij is zoals hij is: hij houdt van geld en controle, dat is al. En dus, waarom laten we zijn ketenende dromen niet achter ons? Waarom ontrukken we onze dromen niet aan de macht, laten we ze ontwingen uit haar wapenarsenaal! Onze dromen zetten ons aan om op zoek te gaan naar medeplichtige gerevolteerden. Ze stellen ons in staat om over de muren van de straatjes zonder einde te kijken, en zoals alles mogelijk is in de verbeelding, inspireert die verbeelding ons om dat alles te bereiken. De macht heeft in ons hoofd geprent dat de miserie daar is voor altijd, maar we hechten er geen geloof meer aan. Een andere wereld, een ander leven, is meer dan mogelijk.

Het merendeel onder ons wonen in de straatjes van de miserie, maar we moeten niet noodzakelijk met veel zijn om te beginnen strijden. Wel is de tijd aangebroken om te beginnen, elke dag als een uitnodiging tot revolutie. En ja, voor een revolutie hebben we nood aan veel kameraden, maar ook aan stevige ideeën. Ideeën die ons in staat stellen om de politiek te weigeren, de aanwezigheid van politie, de collaboratie met de instituties die de huidige orde bewaren. Ideeën over gelijkwaardigheid, en dus antiautoriteit, ideeën die een contrarevolutie tegenhouden, ideeën die we nodig hebben om te kunnen leven in vrijheid. Laten we de relaties van overheersing uitroeien, anders zullen er altijd nieuwe chefs staan popelen om zich op te dringen. Laten we de machtsrelaties uitroeien, want het is evenzeer omdat we van kindsbeen af met relaties van overheersing leven dat we ze aanvaarden, dat we ze reproduceren, dat we ze normaal vinden.



Bussen vernield • Op een terrein in Machelen worden 's nachts tientallen bussen van het bedrijf 'Eurobussing' vernield. Dat bedrijf doet in transport voor scholen en toeristen, en werkt ook samen met De Lijn. De ramen van tientallen bussen worden ingesmeten, er worden brandblussers in leeggelaten en er wordt mazout van gestolen. Op het desbetreffende terrein is de bouw gepland van een nieuwe gevangenis om 1200 gevangenen in op te sluiten.

Ordediensten bekogeld • Tijdens een brand in een industriële bakkerij in Molenbeek ten gevolge van een ontplofte ketel worden de ordediensten uitgescholden en bekogeld met steentjes. De spanning tussen de flikken en omstaanders was duidelijk te voelen.

Barricade • In de Stropstraat in Gent werpen krakers een barricade op om de ontruiming van een bezet pand tegen te gaan. De flikken die ter plaatse komen worden bekogeld met eieren. Tegen de tijd dat er genoeg uniformen kunnen opgetrommeld worden om het huis te belagen, kunnen de bewoners ontkomen via de achterkant van het gebouw. Niemand kan gearresteerd worden. Diezelfde dag verschijnt er een pamflet tegen de ontruiming en in solidariteit met de opstandelingen in het Midden-Oosten, Noord-Afrika en elders.

Thalys vertraging door vandalisme • De Thalys tussen Brussel en Parijs loopt vertraging op door vandalisme aan de spoorweginfrastructuur in de buurt van Parijs.

Ontsnappings, en geen klein beetje

• Uit de gevangenis van Hoei kunnen twee gevangenen ontsnappen. Gewapend met een breekmes nemen ze in de gevangenis twee cipiers onder de arm en eisen ze dat de poorten geopend worden. Eens ze buiten zijn laten ze één cipier gaan en nemen ze de tweede mee in een vluchtauto. Van hem nemen ze uiteindelijk afscheid in de buurt van Charleroi. De gevangenen zijn nog steeds op vrije voeten. Enkele dagen later waagt een gevangene in Andenne eveneens z'n kans en gijzelt twee cipiers met in de hand een zelfgemaakte bom, de man slaagt er echter niet in buiten te geraken. Maar dat kan anderen niet ontmoedigen, een week later volgt een nieuwe ontsnapping, deze keer uit de gevangenis van Jamioulx. Drie gevangenen gijzelen een cipier en banen zich een weg naar buiten. Ze nemen de auto van de gegijzelde ambtenaar in functie en zeggen de gevangenis vaarwel. Enkele uren later wordt de cipier vrijgelaten langs een snelweg in Frankrijk. Enkele weken later wordt één gevangene weer opgepakt, de andere twee zijn nog steeds op vrije voeten.

Consulaat • Een veertigtal personen verdelen pamfletten aan het Marokkaanse consulaat in Brussel. Op de voorgevel worden posters geplakt en bij de ingang worden tomaten achtergelaten om de commerciële akkoorden te symboliseren tussen Marokko en de Europese Unie. De bijeenkomst was gericht tegen uitwijzingen, repressie tegen immigranten, controle van de grenzen en de rol van consulaten daarin.

Een juweeltje van een initiatief • In Sint-Truiden kan de geplande opening van een nieuwe juwelierszaak niet doorgaan omdat op een nacht de ruiten van het gebouw worden ingesmeten en de gevel bewerkt wordt met een bijtend zuur.

Auto's in lichterlaaie • Vlakbij de kantoren van het Brusselse reclamebureau Mortierbrigade in Schaarbeek branden vier wagens uit. Het reclamebureau was net verhuisd vanuit Molenbeek omwille van vandalisme en agressie. Elders in Schaarbeek wordt brand gesticht in een garage voor taxi's. In Melsbroek wordt een loods met vrachtwagens overgeleverd aan de vlammen.

Slogans en platte banden • In het Gentse Sint-Amandsberg worden tientallen gevels, inclusief die van het politiekantoor, beschilderd met slogans tegen het kapitalisme. Ook de banden van enkele terreinwagens worden platgestoken.

Op smurfenjacht! • Op een feestje in Visé worden tien ontmaskerde Brusselse politieagenten op verlof aangevallen door tientallen jongeren. Zes agenten moeten worden afgevoerd naar het ziekenhuis. Wanneer flikken een illegale fuif binnenvallen in Amay worden ze bestookt met glazen, stenen en flessen door tientallen aanwezigen. Later wordt daar nog een patrouille aangevallen en worden twee politiewagens beschadigd. Niemand wordt gearresteerd. In het Luikse Droixhe komt het dan weer tot rellen wanneer de politie tracht tussen te komen in een gewelddadige ruzie tussen twee mannen en enkele winkeleigenaars. De twee roepen op tot een rel en veertig mensen vallen de flikken aan. De twee worden uiteindelijk gearresteerd maar dreigen ermee dat ook het commissariaat zal aangevallen worden. De flikken roepen versterking op om elk commissariaat in de buurt te beschermen.

In Anderlecht worden twee agenten aangevallen wanneer ze een dodelijk verkeersongeval zijn aan het optekenen. Vijf personen gaan de flikken te lijf, waarvan er uiteindelijk twee gearresteerd worden. Eén flik krijgt rake klappen.

Cipiers jammeren, en geen klein beetje • De cipiers van de gevangenis van Sint-Gillis gaan in staking als reactie op de problemen die hun uniform blijkbaar aantrekt buiten de gevangenis. Op verschillende gelegenheden zijn ze bedreigd, geslagen en bestolen op weg van of naar de gevangenis. Ook de geplande overplaatsing van Farid naar de gevangenis van Sint-Gillis verhoogt de poepers onder de cipiers. Farid is iemand die al heel wat Belgische gevangenis heeft doorlopen en bekend staat om zich niet te laten doen en de cipiers zo nu en dan te trakteren op een koekje van eigen deeg.

Vurige communicatie • In de gevangenis van Turnhout wordt een gevangene kwaad omdat hij geen toestemming krijgt om te telefoneren en omdat een geplande overplaatsing naar een andere gevangenis uitblijft. Hij verstant zich in z'n cel en verwelkomt de twee cipiers die hem komen halen met kokend water.

Gerechtsdeurwaarder traag van begrip • In Luik staat een man terecht voor geweld tegen een vertegenwoordiger van het gerecht. Een deurwaarder was bij hem komen aankloppen en had de deur op z'n neus gekregen. Toen de deurwaarder niet helemaal zeker was van wat de bewoner hiermee bedoelde belde hij opnieuw aan. Deze keer schepte de bewoner duidelijkheid met behulp van een houten stok.

Bezetting binnenplaats • In Lantin weigeren een veertigtal gevangenen om na de wandeling terug te keren naar de cellen. Ze eisen dat de dagelijkse wandeling verlengd wordt. Een dik uur later keren ze dan toch terug, hun eis zou ingewilligd zijn.

Vlaamse leeuw in de fik • Op de avond van de Vlaamse feestdag wordt in Eeklo de Vlaamse vlag in brand gestoken die uithing aan de villa van lokale N-VA-voorzitter Michel De Sutter.

Werfcontainers • In Gilly worden 's nachts drie werfcontainers in brand gestoken. Enkele maanden geleden werd Gilly, een deel van Charleroi, grondig door elkaar geschud door meerdere dagen van rellen en brandstichtingen nadat twee mensen stierven na politie-interventies.

Romantiek langs de Schelde • 's Avonds vindt een protestactie plaats in het kantoorgebouw van de bank Ackermans en Van Haaren (financierders van de Lange Wapperbrug, megalomaan mobiliteitsproject in Antwerpen). De inkomhal en de draaideur worden beschadigd, er worden slogans achter gelaten zoals: 'Betonlobby', 'Too much cars', 'We want nature', 'Red het bos', ... Op het trottoir wordt 'Stop het Bam Tracé' geschilderd. 's Nachts worden nadarhekken op straat gezet en voor de tweede maal sinds haar kortstondige bestaan wordt de Vélostalling aan het Stuivenbergplein buiten dienst gesteld door vandalisme.

Militair beschoten • Vanuit een voorbijrijdende auto wordt geschoten op een patrouillerende soldaat op het militaire domein van Leopoldsborg. Niemand raakt gewond.

Hellevuur • In Begijnendijk wordt er ingebroken in een kerk. Binnen worden de preekstoelen, enkele beelden van heiligen en de gordijnen in brand gestoken. Er worden ook brandblussers leeggelaten over de stoelen. De schade is aanzienlijk.

Jaarlijks zijn er duizenden mensen die de overtocht naar Europa wagen. De meeste onder hen zijn op zoek naar een beter leven (wat hun beweegredenen precies zijn kan ons weinig schelen). Maar velen geraken nooit aan het eindpunt van hun reis of wanneer ze aangekomen zijn, is het belooft-leven ver te zoeken. Het aantal verdronken personen in de Middellandse Zee sinds de opstand in Libië wordt geschat op meer dan 2000 (volgens de officiële cijfers). Dit is vergelijkbaar met het aantal doden dat gevallen is in Syrië sinds de opstanden daar. Terwijl instellingen als Frontex samen met de grensstaten steeds meer geld en middelen in de bewaking van de grenzen pompen. Zoals nu in Griekenland waar ze een nieuw obstakel voor de voeten van de migranten willen leggen, deze keer letterlijk. Tussen Griekenland en Turkije bouwt de Griekse Staat een tankgracht van 120 km lang, 7 meter diep en 30 meter breed, uitgerust met technische snuffjes die de mensen die de grens tussen de twee landen zouden willen oversteken, kunnen opsporen. De werken zijn in december 2009 begonnen en op dit moment is er al een gracht van 15 km gegraven.

Maar het concept van de grens richt zich steeds minder tot die ene plek die men moet oversteken. Ze is verspreid over heel het continent. In de vorm van flikken die steeds meer razzia's uitvoeren. Camera's die elke hoek van de straat controleren. De nieuwe deportatiecentra die overal als paddenstoelen uit de grond komen. De mazen van het net worden steeds nauwer. Ook de media die permanent een terreur blijken te voeren tegen de immigranten. Het staat vol over hoe meer mensen moeten worden gedeporteerd, moeten oprotten om onze samenleving te vrijwaren.



Ondanks deze realiteit horen wij nieuws over opstanden. Van mensen die zich niet bij hun lot dat door de machtigen is uitgeschreven neerleggen maar het heft in eigen hand nemen. Zoals de mensen die het gesloten centra in Steenokkerzeel voor een groot deel hebben verwoest. Of in Bari, Italië, waar honderden immigranten (velen ontvluchtten Libië onlangs) naast een gesloten centrum een autostrade en spoorwegen blokkeerden uit protest tegen de bureaucratische vertragingen en de slechte levensomstandigheden in het centra. Doordat er stenen op de reilsporen werden geplaatst en ernaast vuren werden aangestoken, had het treinverkeer in de regio te kampen met vertragingen. De politie werd aangevallen met metalen staven en stenen en hun voertuigen werden beschadigd. De revoltes in de gesloten centra over heel Europa geven ons hoop. De mensen die ondanks alles de moed weten te hebben om te vechten. Het zal de strijd zijn die de grenzen zullen neerhalen.



agenda

• Acrata - anarchistische bibliotheek
Elke donderdag van 17u tot 21u
Elke zaterdag van 14u tot 18u
Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel



pour la version francophone:
journalhorservice.blogspot.com

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact

hors.service@hotmail.com
<http://krantbuitendienst.blogspot.com>

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.